06/10/2024

Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής ΙΕ’ Επιστολών

/ Ορθόδοξες Προβολές

Κυριακή ΙΕ’ Επιστολών, Αποστολικό Ανάγνωσμα: Β’ Κορ. δ΄ 6-15 (06-10-2024)

Πρωτότυπο Κείμενο

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ᾖ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ᾽ οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ᾽ οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ᾽ οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ᾽ οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ

Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὥστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι᾽ ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Νεοελληνική Απόδοση

Αδελφοί, ο Θεός που είπε μέσα από το σκοτάδι να λάμψει φως, αυτός έλαμψε μέσα στις καρδιές μας και μας φώτισε να γνωρίσουμε τη δόξα του στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Αλλά εμείς που έχουμε αυτόν το θησαυρό είμαστε σαν τα πήλινα δοχεία· έτσι γίνεται φανερό πως η υπερβολική αξία του θησαυρού αυτού προέρχεται από το Θεό κι όχι από μας. Αν και μας πιέζουν από παντού, δε μας καταβάλλουν. Βρισκόμαστε σε αδιέξοδο, αλλά δεν απελπιζόμαστε. Μας καταδιώκουν, ο Θεός όμως δε μας εγκαταλείπει. Μας ρίχνουν κάτω, μα δε χάνουμε τον αγώνα. Συνεχώς υποφέρουμε σωματικά μετέχοντας έτσι στο θάνατο του Κυρίου Ιησού, για να φανερωθεί στο πρόσωπό μας η ζωή του αναστημένου Ιησού. Δηλαδή είμαστε ζωντανοί, αλλά εκθέτουμε συνεχώς τον εαυτό μας στο θάνατο για χάρη του Ιησού, ώστε να φανερωθεί στο θνητό μας σώμα η ζωή του Ιησού. Έτσι, εμάς μας απειλεί συνεχώς ο θάνατος, ενώ εσείς κερδίζετε τη ζωή. Έχουμε, λοιπόν, την ίδια εμπιστοσύνη στο Θεό, που αναφέρει η Γραφή: Εμπιστεύτηκα τον εαυτό μου στο Θεό, γι’ αυτό και μίλησα. Κι εμείς έχουμε εμπιστοσύνη στο Θεό, γι’ αυτό και κηρύττουμε. Ξέρουμε ότι ο Θεός, που ανέστησε τον Κύριο Ιησού, θα αναστήσει και εμάς δια του Ιησού και θα μας παρουσιάσει μπροστά του μαζί σας. Όλα, λοιπόν, γίνονται για σας. Έτσι, όσο πιο πολλοί δεχτούν τη χάρη, τόσο πιο μεγάλη θα είναι η ευχαριστία και η δοξολογία προς το Θεό.

Σχολιασμός

Στο συγκεκριμένο αποστολικό ανάγνωσμα γίνεται λόγος για τις επερχόμενες θλίψεις και το θάνατο που έχει να αντιμετωπίσει στη ζωή του ο άνθρωπος. Ο απόστολος Παύλος τονίζει ότι οι θλίψεις δεν πρέπει να μας ρίχνουν κάτω, δεν πρέπει να χάνουμε τον αγώνα της ζωής. Μέσα από το σκοτάδι θα λάμψει το φως και έτσι θα γνωρίσουμε τη δόξα στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας δεν πρέπει να απελπιζόμαστε ακόμα κι αν βρισκόμαστε σε αδιέξοδο έστω κι αν ακόμα μας καταδιώκουν οι θλίψεις και οι πειρασμοί της ζωής. Ο Θεός όμως ποτέ δεν μας εγκαταλείπει.

Ωστόσο οι άνθρωποι που πορεύονται στο δρόμο του Θεού θα πρέπει να τον

ευχαριστούν για όλες τις θλίψεις που τους βρίσκουν και να ξέρουν ότι ο Κύριο μεριμνά διαρκώς για μας. Δεν πρέπει να αποφεύγουμε τις θλίψεις διότι βοηθούμενοι από αυτές μαθαίνουμε την αλήθεια και την αγάπη του Θεού. Δεν πρέπει να φοβόμαστε τους πειρασμούς διότι μέσα σ' αυτούς βρίσκουμε το θησαυρό. Γι' αυτό προσευχόμαστε να μη εισέλθουμε στους ψυχικούς και τους σωματικούς πειρασμούς. Πρέπει να ετοιμαζόμαστε να τους αντιμετωπίσουμε με όλη τη δύναμη, γιατί χωρίς τους πειρασμούς δεν φανερώνεται η πρόνοια του Θεού για τον άνθρωπο. Οι πατέρες της ερήμου έλεγαν: «Άρον τους πειρασμούς· και τις σωθήσεται;» Γιατί όπως αναφέρει σε άλλη περίπτωση ο Απόστολος Παύλος: «η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς ου καταισχύνει, ότι η αγάπη του Θεού εκκέχυται εν ταις καρδίαις ημών δια Πνεύματος Αγίου του δοθέντος ημίν» (Ρωμ. 5:3-5). Η πορεία δια των θλίψεων και του θανάτου έχει πάντοτε για τον πιστό την προοπτική της ελπίδος που εμπνέει η αγάπη του Θεού. Διότι ανάλογα με τη λύπη που δοκιμάζουμε είναι και η παρηγοριά που δεχόμαστε.

Κατά το μέτρο της ταπεινοφροσύνης, μας δίνει ο Θεός τη δύναμη να υπομένουμε τις συμφορές. Κατά το μέτρο της υπομονής μας το βάρος των θλίψεων γίνεται πιο ελαφρύ και έτσι έρχεται η θεία παρηγοριά και αυξάνεται η αγάπη προς το Θεό. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να γευθεί και να εκτιμήσει το καλό αν προηγουμένως δε δοκιμάσει την πίκρα από τους πειρασμούς. Οι άνθρωποι τότε έρχονται σε αληθινή επίγνωση, όταν ο Θεός τους στερήσει τη δύναμή του και τους κάνει να συναισθανθούν την ανθρώπινη αδυναμία και τη δυσκολία που προκαλούν οι πειρασμοί, αφού αντιλαμβάνονται ότι χωρίς τη δύναμη του Θεού είναι ανίσχυροι μπροστά σε οποιοδήποτε πάθος. Είναι δυνατό, με τη χάρη του Θεού, μέσα από όλες αυτές τις αρνητικές εμπειρίες να αποκτήσουμε αληθινή ταπείνωση, να δοκιμάσουμε την υπομονή μας και δια της προσευχής να καλλιεργήσουμε περισσότερο τη σχέση μας με το Θεό.

Παράλληλα όλοι οι άνθρωποι αισθάνονται τον πόνο της απώλειας, του θανάτου. Όμως, όποιος πραγματικά κατευθύνεται από την ελπίδα των μελλοντικών αγαθών ούτε και τον θάνατο θα θεωρήσει σαν θάνατο. Ο δίκαιος που βαδίζει στο δρόμο του Θεού και προσδοκεί «ανάστασιν νεκρών» και τη μετοχή στη βασιλεία του Θεού δεν απελπίζεται μπροστά στο γεγονός του θανάτου, γιατί βιώνει την πραγματικότητα της νίκης κατά του θανάτου που ο Κύριος ετέλεσε διά της Αναστάσεώς του. Καθότι, κατά τον απόστολο Παύλο «ημείς πιστεύομεν, διο και λαλούμεν, ειδότες ότι ο έγειρας τον Κύριον Ιησούν και ημάς δια Ιησού εγέρει».

Επιπλέον, η μνήμη θανάτου προξενεί στο χριστιανό την υπομονή σε κάθε θλίψη, έτσι όχι μόνο δεν γογγύζει στις δοκιμασίες και αδικίες του προσωρινού αυτού κόσμου, αλλά ευχαριστεί το Θεό που με τα μέσα αυτά του εξασφαλίζει την αιώνια

ζωή. Η μελέτη του θανάτου είναι η καλύτερη προετοιμασία για τη αναχώρηση από τη ζωή αυτή.